

Гео Милев

Пътешествие в Китай
Приказно интермецо:

Неочаквано смехът на Източния Океан разбуди Небесната Империя;
пред нас – сред хризантеми, тържество и изумруди –
застана необхватното, застана златното Сърце на Изтока:
-Невероятно! –
скръбната жена, която беше с мене, тя
е сянката ми отразена над безбрежната вълна на Океана:
о!
– възторг на утро и затмение на вечер –
тя е последната, и първатаа, и бледната, и мъртвата и всички:
угасвай! аз не те обичам вече.

И ослепен от слънцето, аз може би заспах
и в своя сън видение
– видях:
застана ти пред мене
– Единствено – Една! –
Китайската княгиня Линг-Ма-Тзе.
О! истина е страшната лъжа на моите сънища!
о – истина са пурпурните привидения на моето сърце:
– Единствена Една! –
Веригите на радостта ми развържи
и заглуши зловещото бълнуване на моите лунни устни,
убий зелената, студената, мъртвешката луна
заседнала в сърцето – о кажи!
и ето:
Аз съм младенецът Ноча
със своите три духа и девет очи
– разкъсан на части и в миг възроден –
и понесен към ясната пролет,
и понесен към пътя на вечния ден –
под нозете ми в бурен, стремителен полет
– колелото на Огъня,
колелото на Вятъра –
Нека ударят веселия гонг!
Нека раздвижат презничните струни!
Защото Злият Бог на Севера заспа – и спи
дълбоко той, до смърт. Защото пламъкът на щастието разтопи
леда на страшния му замък – и крила
над моя страх отпуска той – навежда се да ме целуне –
Ела!

И ослепан от щастие, аз може би заспах
и в своя сън видях видение
– видях

Божевствения Жител на Кристалния Дворец,
и ослепителния блясък на кристала:
– или: не съм ли аз владетелят на тоя блясък? аз кръстен
в славата на Сладострастния Стрелец? –
Не жая!

Баща ти, веселият богдихан,
не ще ми съгради такъв дворец:
о изстъпление на блясъка! венчана ти и аз венчан
на Щастието с белия венец –
ела!

мини по леките кристални стъпала:
там чака Чудото – и ти си тя; и аз съм той, когото ти отвеки чака...
Ала: пази се! там пред входа пурпурният дракон
е страж на Чудото. Той спи, но бди – пази се!
Това е драконът на мойта стара скръб
изписан върху герба на Китай
пази се ти – не го буди – не го ласкай! –
От чаканото Чудо ослепен, аз може би заспах
и в своя сън видение
– видях

– Безкрайните зали на Ведрия Мраз –
разсипана сребриста роса на лунний сърп
– на ясписови флейти сънний глас
и сините сияния на тайни лампиони
– берили, хиацинт, смарагд, сапфир, топаз,
и чисти аметисти, оникс, хризолит, рубин, циркон
– душата шеметна ги гони и лети
в неуловими кръгове от блясък и възторжен стон
– но твоето напрегнато око поглъща всичко, ти
велик, убийствен Диамант!
– ти разтрошаваш блясъка и в неизвестни бездни
запалваш дивото хоро на
безчислени слънца – ти сплиташ ми корона
от пламъци – разкъсваш, разтрошаваш и ломииш с безумните ръце на своя блян –
Кохинур! Кулинан!
– разхвърляш бесни пламъци – кристал, звезди, искри –
безчислени слънца –
(Княгиньо!)
– жар, искри –

поаяно ослепление – въртене – пожар –
и падане – и звън на изпочупени кристали – -

– спасявай се! дворецът ти гори! –

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11287>]